

ליל שבת קודש פרשת שמות ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ק' המדבר ממדת יוסף הצדיק, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), הנה ידוע שגדול השלום, כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה (עוקצין פרק ג'): 'שלא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה אלא השלום', ומה הוא השלום, שמחבר תרי הפכים, כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה (זהר ויקרא דף י"ב:): בפסוק: "עושה שלום במרומיו", כי זה המלאך מאש וזה ממים, שהם תרי הפכים, כי מים מכבה אש, והקדוש ברוך הוא עושה שלום ביניהם, ומחברם יחד, והוא בחינת יוסף, כי יוסף מחבר תרי הפכים, חסדים וגבורות, לכך נאמר ביוסף (בראשית ל"ז): "ויבא יוסף את דבתם רעה", הוא בחינת גבורות, כי 'שמאל דוחה' (סופה מ"ז), "את אחי אנכי מבקש" (בראשית שם), הוא בחינת חסדים, כי 'ימין מקרבת' (סופה שם), ובתיב (בראשית מ"ב): "ויוסף הוא השליט", הוא בחינת גבורות, "הוא המשביר לכל עם הארץ", זה בחינת חסדים, ונאמר אצלו (שם מ"א): "ויקראו לפניו אנכך", ופרש רש"י: 'אב בחכמה ורך בשנים', שהוא מוחין דגדלות וקטנות שהם בחינת חסדים וגבורות כידוע וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר עבודת הצדיק לעשות שלום בעולם, היינו לחבר שני הפכים ביחד, היינו רוחניות וגשמיות, ולעשות שלום ביניהם, כי הוא מגלה שיש רוחניות אלקות בתוך כל גשמיות עולם הזה, ובוה הוא ממשיך כל הברכות בעולם, כי שלום הוא כלי מחזיק ברכה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוף עוקצין) לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, ומדת השלום כולל כל מיני שלום, שלום בין אדם לחבירו, ושלום בין איש לאשתו, ושלום בתוך האדם בעצמו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ג), כי לפעמים אין שלום באדם מחמת עוונותיו, וכמו שכתוב (תהלים ל"ח) אין שלום בעצמי מפני חטאתי, ואז האדם מחולק במידותיו, ואינו יכול למצוא את הקדוש ברוך הוא בכל מאורעותיו, כי אין שלום בקרבו, והנה הצדיק עושה שלום בעולם, כי כל ימיו הוא מוסר נפשו לחבר רוחניות וגשמיות ביחד, שהם שני הפכים ממש, ועל ידי זה הוא מראה שיכולים לעשות

שלום בכל מקום ממש, בין אדם לחבירו, בין איש לאשתו, ובתוך כל אדם בעצמו, כי מיד שיודעים שאין שום סתירה בין שני הפיכים, אפילו בין רוחניות וגשמיות, ויכולים לעשות שלום ביניהם, זהו התגלות הדעת, ועל ידי התגלות הדעת יכולים לעשות שלום הנפלא בעולם, וכמו שיהיה בשלימות בביאת משיח צדקינו, שאז נאמר (ישעיה י"א) וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי וגו' כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, כי מחמת גודל הדעת שיהיה אז, יתרבה שלום הנפלא, ולא יהיה שום מחלוקת וסתירה בין הפיכים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ו), ולכן גם בעולם הזה, כל מה שמתקרבים אל הצדיק, המגלה את הדעת, ממשיכים על עצמו מדת השלום, עד שנעשה שלום בכל מאורעותיו.

והנה עיקר שלימות השלום הוא לעשות שלום בין יצר טוב ויצר הרע, ולהכניע את יצר הרע, שישתעבד תחת יצר הטוב, ולכן הוא מעלה גדולה כשיש עדיין יצר הרע לאדם, כי אז יכול לעבוד השם יתברך עם היצר הרע דייקא, דהיינו ליקח את כל ההתלהבות והחמימות של היצר הרע, ולהכניסו בתוך עבודת השם יתברך, להתפלל ולהתחנן בחמימות והתלהבות הלב, ואם אין יצר הרע לאדם, אין עבודתו שלימה כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ט), ודבר זה מקבלין מהצדיק שהוא בחינת יוסף, כי יוסף זכה לתיקון הברית בתכלית השלימות, שהוא תיקן המוחין, כי עמד בנסיון גדול עם אשת אדוניו, ועל ידי זה זכה לברכת (בראשית מ"ט) בן פורת יוסף בן פורת עלי עין, שהעינים שלו ראו תמיד התרפ"ו אורות, אותיות פור"ת, שהם כלליות יחודי שמותיו יתברך מכל העולמות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב'), והצדיק שהוא בחינת יוסף, הוא עיקר החן והיופי של העולם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ו), שזהו בן פורת, בן חן כמו שפירש"י, והצדיק מוסר נפשו להמשיך השגות אלו על כל המתקרבים אליו, כי הוא רוצה להאיר ימיהם באור אלקותו יתברך, ולעשות שלום בכל מדותיהם, עד שגם היצר הרע המתגבר עליהם בכל יום מחדש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (קידושין ל.) יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום, יעשה עמהם שלום, ויהיה משעובד תחת יצרם הטוב, ויעבדו את השם יתברך בכל כוחותיהם ממש, ולכן אשרי הזוכה להתקרב אל צדיק אמיתי שהוא בחינת יוסף, כי על ידו יזכה להתגבר על יצרו, ולעשות שלום בקרבו, עד שיוכלל בו יתברך לגמרי, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות א') ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף, ויש לומר שמרומז בפסוק זה השגה הנ"ל של רביז"ל, "ויקם מלך חדש על מצרים", זהו יצרו של אדם שמתחדש עליו בכל יום, ורוצה להכניס אותו במצרים, שהוא מיצר ים

החכמה, שלא יראה ולא ירגיש אלקותו יתברך החופף עליו תמיד, והיצר הרע נקרא "מלך", כי הוא מלך זקן וכסיל (קהלת ד'), והוא מלך חדש, כי מתחדש על האדם בכל יום מחדש, ועיקר כוחו הוא רק על ידי "אשר לא ידע את יוסף", כאשר אין האדם יודע ומכיר את יוסף הצדיק, שהוא עיקר החן והיופי של העולם, והעושה שלום בין שני הפיכים, בין יצר הטוב ויצר הרע, ומלמד לאדם איך להפוך את יצרו הרע להשתעבד תחת יצר הטוב, ואם אין יודעים ומכירים את יוסף הצדיק, אזי יש כח למלך זקן וכסיל, שהוא היצר הרע, לקום ולהתחדש על האדם, אבל מיד שאדם מוסר נפשו להתקרב אל הצדיק, אזי מקבל כוח עצום להתגבר על יצרו, ולהכניע אותו לגמרי, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם לימודם הנפלאה, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת שמות ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מהו' בעטלירם מעשה י"ג דף תנ"ג עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשך לספר, ביום השני של שבועת ימי המשתה, חזרו וזכרו הזוג הזה את הבעטליר השני, היינו החרש שהחיה אותם ונתן להם לחם, והיו בוכים ומתגעגעים: איך לוקחין לכאן את אותו הבעטליר החרש שהחיה אותנו, כנ"ל? בתוך שהיו מתגעגעים אחריו, והנה הוא בא, ואמר הנני! ונפל עליהם, ונשק אותם, כי העיקר היא הכרת הטוב, להכיר טובה להצדיק שנתן לו לאכול ברוחניות ובגשמיות, בשעה שהיה צר ודחוק לו, והקים אותו מפילתו, ועל ידי שאדם מכיר טובה אל הצדיק, ומתגעגע ומשתוקק אחריו, על ידי זה הצדיק חוזר ומתגלה אליו, ונותן לו עוד לחם ועוד לחם, עד שמחיה אותו ממש.

ואמר להם: עתה אני נותן לכם במתנה שתהיו כמוני, שתהיו חיים טובים כמוני, כי בתחילה ברכתני אתכם בזה, ועתה אני נותן לכם חיים טובים שלי במתנה גמורה לדרשה, ואתם סוברים שאני חרש? אין אני חרש כלל! רק שכל העולם כולו אינו עולה אצלי לכלום, שאשמע החסרון שלהם, כי כל הקולות כולם הם מן חסרונות, כי כל אחד ואחד צועק על חסרונו, ואפילו כל השמחות שבעולם כולם הם רק מחמת החסרון, ששמה על החסרון שחפר לו ונתמלא, ואצלי, כל העולם כולו אינו עולה לכלום, שיכנסו באזני החסרון שלהם, כי אני חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון, כי הצדיק הדבוק בו יתברך בדביקות אמיתי, הוא חי חיים טובים שאין בהם חסרון כלל, כי עיקר החסרון הוא רק חסרון הדעת, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (גדרים מ"א). דעת קנית מה חסרת, דעת לא קנית, מה קנית, אבל מיד שיש לאדם דעת, שהוא להכיר את הקדוש ברוך הוא, שזהו עיקר הדעת, וכמו שכתוב (דברים ד') אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו, אזי חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון כלל, ולכן הוא נדמה כחרש שאינו שומע, כי לא נכנס באזניו הקולות של אנשי העולם, שצועקים תמיד על החסרונות שלהם, כי אפילו העשיר הכי גדול, תמיד מאונן ומקונן שאין לו כסף, ואין הזמנים טובים וכו', אבל אצל הצדיק שחי חיים טובים בלי חסרון כלל, אין כל הדיבורים האלו נכנסים באזניו, כי אצלו הכל בשלימות, ולכן הוא נדמה כאיש חרש, ובני אדם חושבים שאינו שומע כלום, אבל באמת הוא שומע הכל, רק הקולות פגומים של אנשי העולם, שצועקים על החסרונות שלהם, אינם נכנסים באזניו, כי הוא חי חיים טובים, ושומע כרוזין עלאין, איך שמכל הבריאה צועק כבוד השם יתברך (שיחות הר"ן סי' נ"ב), אשרי לו, והשם יתברך יזכינו לחיות חיים טובים באמת, ולשמע קולו יתברך מכל פרטי הבריאה, עדי נזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך באמת, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת שמות ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א המדבר מאמונת חכמים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), על ידי אמונת חכמים, יכולין להוציא משפטינו לאור, כי משפט הוא עמודא דאמצעיתא, היינו בחינת דרך הממוצע, שאינו נומה לימין ולשמאל, וזה זוכין על ידי אמונת חכמים, שהוא בחינת (דברים י"ז): "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר הצלחת האדם בחיים הוא על ידי אמונת חכמים, כשזוכה להאמין בחכמים אמיתיים, שיכולים להדריך אותו בדרך הישר, לא להטות לא לימין ולא לשמאל, כי אדם נדמה בזה העולם למי שהולך במדבר שממה, ואינו יודע באיזה רוח ללכת, ואיך לצאת מן המדבר, אבל כשזוכה להתקרב אל צדיק אמיתי, ולהאמין בו באמת, אזי הצדיק נותן לו עצות ישרות על כל דבר, ומלמד אותו איך להוציא משפטו לאור ולהצליח בחיים, וכל מה שאדם מכנים בעצמו אמונת חכמים, כן זוכה לראות אותות ומופתים ממש על ידיהם, וכמו שאומר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קפ"ו), שמה שמספרין מופתים מהצדיקים שבמדינות קיר"ה דווין, שזה מחמת שאנשיהם הם אנשים כשרים ומאמינים בצדיקים, ועל ידי אמונה שהם מאמינים בדברי הצדיק, על ידי זה נתגלין מופתים, עיין שם, כי הכל תלוי באמונת חכמים, ובפרט כשזוכה לציית לדברי הצדיק, המעורר אותו ללימוד התורה ולעבודת השם יתברך, ולקבל את דבריו בתמימות ובפשיטות גמור, אזי בוודאי יצליח מאד בימי חייו, ויזכה לטייל בכל חלקי התורה הקדושה, וזה בעצמו יעורר אותו לעוד אמונת חכמים, כי יראה איך החכם זיכה אותו עם רכושים נפלאים של לימודי התורה, שזה בעצמו אות ומופת ממש, שעד עכשיו לא למד כלום, והצדיק הכנים בו תשוקה לטייל בכל חלקי התורה, ואז יתחזק אצלו האמונה יותר ויותר, עד שיזכה לאמונת חכמים בשלימות.

והנה גם מבואר בדברי רביז"ל בסוף תורה זו, שיש צדיקים שיש עליהם מחלוקת, מחמת שאין להם אמונה בעצמון, ואינם מאמינים בחדושי תורה שלהם שהם מחדשים, ואינם מאמינים שיש להשם יתברך שעשועים גדולים מחידושים שלהם. ועל ידי זה שאין להם אמונה בחדושים של עצמון, על ידי זה הם מתרשלין בהחדושין שלהם, ועל כן בא עליהם מחלוקת, ועל ידי זה הם שבים בתשובה, וחוזרים ונחשבים אצלן חדושין שלהם, וחוזרים ומחדשים, ונעשה מזה ספר, עיין שם, כי הצדיק והחכם בעצמו, צריך להיות לו אמונה גם בעצמו, ויאמין שבוודאי יש לו הכח למסור חידושי תורה ודברי התעוררות לנשמות ישראל, ולעורר אותם אל עבודת השם יתברך, כי הוא כמו שליח שנשלח מהשם

יתברך, לקרב נשמות ישראל אליו יתברך, ולכן אין לו לומר, מי אנכי שאלך לעורר נשמות ישראל, ולהוציא אותם מגלותם, כי הוא שליח מהשם יתברך, והשם יתברך עושה שליחותו בו, ולכן עליו לחגור מתניו במדת האמונה, להאמין גם בעצמו, שבכה השם יתברך, יזכה לגמור שליחותו בשלימות, ולקרב נשמות ישראל אל השם יתברך, ואז יזכה להרחיב גבולי הקדושה, ולקרב המון נפשות רבות אל שורשם, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות ד') ויען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקול כי יאמרו לא נראה אליך ה', ויש לומר, שמשה רבינו בוודאי הבין, שעיקר ישועתן של ישראל לצאת מגלות מצרים הוא על ידי אמונת חכמים, שיאמינו בדברי הצדיק, ויקבלו דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, ואז בוודאי יקבלו משפטי הנהגות ישרות, לתקן כל ימי חייהם, ולצאת מגלותם המר, אבל משה רבינו לא האמין שיש לו הכח לזה, כי לא האמין בכוחות של עצמו, ולכן אמר, והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי כי יאמרו לא נראה אליך ה', היינו שלא יהיה להם אמונת חכמים בי, ובלי אמונת חכמים אי אפשר להוציאם ממצרים, ועל זה כתיב, ויאמר אליו ה' מה זה יריך, ויאמר מטה, ואיתא בבעל הטורים, אם אין אתה עושה שליחותי, המטה הזה עושה שליחותי, כי השם יתברך הוכיח אותי, שיהיה לו אמונה בעצמו, ויאמין שהוא השליח של השם יתברך להכניס בנשמות ישראל אמונת חכמים, והשם יתברך עושה שליחותו על ידי כל דבר, אפילו על ידי מטה, וגם המטה מרמז על הלימודים של הצדיק שמכניס בנשמות ישראל, כי מטה דא המלאך מט"ט, בחינות משנה, בחינות ששת ימי החל, שהם בחינות ששה סדרי משנה, שכלולים מששה בחינות כשר ופסול טמא וטהור אסור ומותר כנודע (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ע"ט), כי הצדיק מגלה לנשמות ישראל לימודי התורה הכלולים בששה סדרי משנה, ואיך יכולים לטהר ולזכך נשמתם על ידי לימוד משניות, המסוגל מאד לטהרת הנשמה, ולכן אין למשה לתמוה איך יכניס אמונת חכמים בנשמות ישראל, כי על ידי שילך בשליחות השם יתברך, ויכניס בהם לימודי התורה הקדושה, ובפרט לימוד משניות, בוודאי יתחזק אצלם אמונת חכמים ויזכו לצאת מכל גלותם, והשם יתברך יזכינו להתחזק באמונת חכמים, ולקבל כל דבריהם בתמימות ובפשיטות גמור, עדי נזכה לצאת מכל גלותינו, ולראות בישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

